

Nyitásra várva

2009 május 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ha nyitott szemmel járunk-kelünk, olykor felfedezhetünk dolgokat, amelyek elgondolkodtatják, meghökkentik, megmosolyogtatják vagy éppen elkészerítik az embert. Nagy ritkán pedig az utunkba kerülnek olyan jelenségek is, amelyek mindezeket egyszerre képesek felébreszteni bennünk. A mai reggelen is ez történt velem.

Korán kel? típus vagyok. Nem tagadom, rajongom a reggelek hangulatáért, atmoszférájáért, s szeretek a – még – csöndes utcákon, tereken, parkokban egyedül sétálgatni. Tudják, csak úgy, céltalanul. A békés nyugalom, a tisztább leveg?, s egy új, b?ntelen nap ígérete csodákat képes tenni bárkivel, ugyanakkor fel kell készülni arra is, hogy a távolságtartó szemléldésünk során esetleg megláthatunk olyan jelenségeket, amelyek napközben, a nagy rohanás közepette legtöbbször elkerüli a figyelmünket.

Valamikor hat, negyed hét magasságában lettem figyelmes egy üzletre. Pontosabban el?ször nem is magára az üzletre, sokkal inkább a bejárat el?tt letáborozott hajléktalanra. Ismer?s látvány mindenki számára, lassan már hozzátartozik egy hétköznapi utcaképhez: viseltes kabát, amit?l egyetlen percre sem válna meg, attól tartva, hogy sorstársai közül valaki ellopja t?le. Hatalmas, leginkább a batyu szóval jellemezhet? csomag, amelyben minden személyes holmiját tárolja, szorosan a feje alá gyömöszölve, mintegy párnaként. Nyugodtan, látszólag gondtalanul szundikál, s a mellette sorakozó üres, keserédes szagot árasztó üvegek magyarázattal szolgáltak békés pihenésére. Semmi különös, semmi érdekes; mint említettem, az utcakép része. Azonban amint megláttam, milyen üzletet is szemelt ki az említett hajléktalan éjszakai nyugvóhelyként, felmerült benne, hogy talán én értettem teljesen félre a helyzetet.

Nem csalás, nem ámitás, egy ingatlankeresked? iroda volt az; a kirakatban üvegtáblákon ott sorakoztak a milliós lakásokról, házakról készült fotók, odabent pedig visszafogott eleganciával berendezett irodahelység csalogatta a vásárlókat. Természetesen ekkor még zárva volt. Egy ideig vívódtam magammal, hogy vajon az abszurd, az élet kiszámíthatatlansága vagy inkább egy fricska az, ami a szemem elé tárult. Gonosz, ironikus tudatalattim válasza erre önkéntelenül merült fel bennem; hajléktalanunk tán a tíz órás nyitást várja, hogy újra otthonra leljen, hogy els? legyen a sorban. Elege lett a nomád, kitzsított életb?l, s úgy döntött, változtatni fog. Csak éppen korán érkezett, s gondolta lepihen egy kicsit, miel?tt egy csapásra jobbra fordul az élete.

Nem volt szép t?lem, tudom. Magamban elnézést is kértem a névtelen úriembert?l, hiszen nem tudhatom, hogyan került ebbe az elkeserít?, kilátástalan helyzetbe. Azonban a helyzet tagadhatatlanul rejtett magában némi kegyetlen, sötét humort, ami mellett képtelenség lett volna szó nélkül elmenni. Olyat, ami egyszerre elgondolkodtat, meghökkent, megmosolyogtat és elkeserít. Ilyenkor pedig képtelen vagyok megállni, hogy ne mondjam el a magamét.

Sztakó Balázs

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló

